

REGLUGERÐ

158

17. sept.

um breyting á hafnarreglugerð fyrir Neskaupstað, nr. 48 3. maí 1929,
og reglugerð frá 15. desember 1939.

29. gr. hafnarreglugerðarinnar orðist þannig:

1. flokkur: Gjald 20 aurar fyrir hver 100 kg saltfiskur og ís.
2. flokkur: 30 aurar fyrir hver 100 kg kol, salt, sement, síld, ísfiskur, freðfiskur, kornvara, sykur, kartöflur og rófur.
3. flokkur: 40 aurar fyrir hver 100 kg lýsi, fiskimjöl, síldarmjöl, oliur og járn.
4. flokkur: 8 aurar af teningsfeti trjáviður og aðrar vörur reiknaðar eftir rúm-máli.
5. flokkur: 15 aurar hvert stykki tómar tunnur.
6. flokkur: 50 aurar fyrir hver 100 kg allar aðrar vörur.
7. flokkur: Stórgripir kr. 3.00 fyrir hvern grip.
8. flokkur: Sauðkindur kr. 0.50 fyrir hverja kind.

Reglugerð þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 76 14. nóvember 1917, til þess að öðlast gildi þegar í stað og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 17. september 1940.

Ólafur Thors.

Vigfús Einarsson.

REGLUGERÐ

159

18. sept.

um sölu og úthlutun á nokkrum matvörutegundum.

Samkvæmt heimild í lögum nr. 37 12. júní 1939 og lögum nr. 59 7. maí 1940, er hér með sett eftirfarandi reglugerð.

1. gr.

Frá 18. sept. 1939 að telja, er bannað að selja rúgbrauð og hveitibrauð, rúg, rúgmjöl, hveiti, hveitimjöl, hafragrjón, haframjöl, hrisgrjón, matbaunir, bankabygg og aðrar kornvörur nema fóðurbygg, hafra og fóðurmaís, enn fremur kaffi og sykur, nema gegn seðlum, sem út eru gefnir að tilhlutun ríkisstjórnarinnar.

Óheimilt er verzlunum og brauðgerðarhúsum að taka við öðrum eða fleiri matvælaseðlum eða reitum af þeim, en þær afgreiða samtímis vörur út á.

2. gr.

Ríkisstjórnin sendir öllum hreppsnefndum og bæjarstjórnnum skömmtunarseðla, miðað við mannfjölda á hverjum stað, og skulu þær úthluta seðlum til allra heimila þannig, að hverjum heimilismanni sé ætlaður einn seðill. Úthlutunin fer fram á þann hátt, að móttakendur skulu kvaddir saman eða heimilisfeður í þeirra stað.

Kostnað við prentun og útsendingu seðlanna til hreppsnefnda og bæjarstjórna ber ríkissjóður, en hreppsnefnd eða bæjarstjórn á hverjum stað annan kostnað við úthlutunina.

159

18. sept.

Þá er úthlutun seðlanna fer fram í fyrsta sinn, skulu viðtakendur þeirra undirrita drengskaparvottorð um hve mikinn forða þeir eiga af vörutegundum, er seðlarnir hljóða um, á þar til gerð eyðublöð. Skal forðinn dreginn frá við fyrstu eða aðra úthlutun og hinar síðari, þar til honum er lokið, með því að klippa af seðlunum sem svarar því vörumagni, er forðanum nemur. Eru allir heimilisfeður skyldir, að viðlögðum sektum, að mæta eða láta mæta til slíkrar skýrslugjafar, jafnt þótt þeir eigi nægar birgðir og þurfi því eigi seðla fyrst um sinn.

4. gr.

Ríkisstjórnin setur á stofn skömmtunarskrifstofu, sem hefir yfirumsjón með matvælaúthlutun samkvæmt þessari reglugerð og öðrum hliðstæðum ráðstöfunum, eftir nánari fyrirmælum ríkisstjórnarinnar.

5. gr.

Þá er úthlutun hefir farið fram, skulu hreppsnefndir og bæjarstjórnir senda skömmtunarskrifstofunni símleiðis skýrslu um hve miklar birgðir hafi verið samtals á heimilum, hve mikið af seðlum hafi orðið afgangs og hve miklu magni afklippingarnir hafa numið. Ónotaðir seðlar og afklippingar skulu sendir skömmtunarskrifstofu með fyrstu pósthferð, en geyma skal drengskaparyfirlýsingar um birgðir til athugunar við næstu úthlutanir. Skömmtunarskrifstofan getur leyft, að ónotaðir seðlar verði að einhverju leyti eftir í vörzlum hreppsnefnda eða bæjarstjórna, til aukaúthlutunar, ef þörf krefur.

6. gr.

Allir, sem verzla með framangreindar vörutegundir, öll iðnfyrirtæki, sem nota þær til framleiðslu sinnar, svo og skipaafgreiðslur, skulu hvenær sem þess er krafizt, gefa skömmtunarskrifstofu ríkisins skýrslu um fyrirleggjandi birgðir af þeim.

Heildarskýrslu um birgðir í hverjum hreppi eða kaupstað skal senda skömmtunarskrifstofu símleiðis, ef hún telur þess þörf.

7. gr.

Seðlaúthlutun fer þannig fram, eftir að fyrstu úthlutun er lokið, að í lok hvers mánaðar eru afhentir seðlar fyrir næsta mánuð til þeirra, sem skila stofnum af eldri seðlum, með áritun nafns og heimilisfangs, og enn fremur til þeirra, sem fært geta sönnur á, að þeir hafi ekki fengið seðla við fyrri úthlutanir. Hreppsnefndum er heimilt að gefa sveitaheimilum, sem vegna staðhátta geta ekki dregið að sér matvæli mánaðarlega á vetrinum, ávísanir um afhendingu á skömmtunarvörum hjá kaupmanni þeim eða kaupfélagi, sem þau skipta við. Jafngildi ávísananna sé síðan klippt af seðlum heimilismanna áður en þeir eru afhentir og sent skömmtunarskrifstofu ríkisins.

Skömmtunarskrifstofu ríkisins er heimilt, í samráði við ríkisstjórnina, að ákveða úthlutun á matvæloseðlum til lengri tíma en eins mánaðar í einu, og getur skrifstofan þá gert þær formbreytingar á seðlunum, sem nauðsynlegar eru.

Enn fremur er skömmtunarskrifstofunni heimilt, ef hún telur þess þörf, að leyfa hreppsnefndum að veita þeim sveitaheimilum, sem um ræðir í 1. málsg. þessarar greinar, ávísanir á skömmtunarvörur yfir sumarmánuðina með sama hætti og slíkt er heimilað að vetrinum.

8. gr.

Úthlutun til hvers manns skal mánaðarlega vera sem hér segir: 250 g brennt eða 300 g óbrennt kaffi, 1750 g sykur og 6400 g kornvörur, en til þeirra teljast þær kornvörur, sem samkvæmt 1. gr. er óheimilt að selja án matvæloseðla.

Hveitibrauð og rúgbrauð skal selja gegn afhendingu kornvöruseðla, þannig að 159
fyrir 250 g af hveitibrauði komi 200 g af kornvörum og fyrir 750 g af rúgbrauði komi 18. sept.
500 g af kornvörum

Matvælaeðlunum skal skipt í reiti eftir því sem skömmtunarskrifstofa ríkisins telur bezt henta. Má klippa seðlana í sundur, og skal reitunum skilað jafnóðum og afhending vöru fer fram, en stofninn skal geyma þar til næst er úthlutað matvælaeðlum. Skal stofninum þá framvísað og verða nýir matvælaeðlar aðeins afhentir gegn eldri stofni, sem áritaður sé með fullu nafni og heimili eiganda.

Heimilt er ríkisstjórninni með auglýsingu, sem birt sé í Lögbirtingablaðinu, að breyta úthlutunarmagni því, er um ræðir í 1. mgr. þessarar greinar.

9. gr.

Auk hinnar venjulegu skömmtunar er leyfð aukaskömmtun á rúgmjöli til notkunar í slátur. Er sláturskammturinn 2 kg rúgmjöl í hvert dilksslátur, 3 kg í hvert slátur af fullorðnu fé, og 16 kg í hvert stórgripaslátur, sem matbúið er. Skulu þeir, sem kaupa slátur, sýna skilríki frá seljanda, eða þeim, sem annast slátrunina, um hve mörg slátur þeir hafi flutt heim, en þeir, er slátra heima, skulu gefa drengskaparyfirlýsingu um það, hve mörg slátur þeir hafi tekið þar og fá síðan skilríki til innkaupa hjá hreppsnefnd eða bæjarstjórn.

Heimilt er að veita sjómönnum, sem skráðir eru í skipsrúm, aukaskammt af kaffi, sykri og kornvörum, sem svarar 30 g af óbrenndu kaffi, 200 g af sykri og 500 g af kornvörum á mann fyrir hverja viku, er þeir eru á sjó.

Hreppsnefndir og bæjarstjórnir veita aukaleyfi fyrir skammti þessum. Séu leyfi þessi veitt til viku eða hálfsmánaðar í einu fyrir alla skipshöfnina og afhent mat-sveini, ef hann er á skipinu, ella skipstjóra. Slík aukaleyfi skulu skráð á sérstök úthlutunarkort skipanna.

10. gr.

Skömmtunarskrifstofan afhendir brauðgerðarhúsum ávísanir til innkaupa á þeim skömmtunarvörum, er þeim kann að verða leyft að nota í annað en hveitibrauð og rúgbrauð eftir reglum, sem ríkisstjórnin setur henni. Á sama hátt afhendir skömmtunarskrifstofan öðrum iðnfyrirtækjum ávísanir til innkaupa á þeim skömmtunarvörum, sem þau kunna að nota.

Hreppsnefndir og bæjarstjórnir afhenda matsöluhúsum, sjúkrahúsum og öðrum svipuðum stofnunum ávísanir til innkaupa á þeim skömmtunarvörum, sem þau kunna að nota. Skömmtunarskrifstofu ríkisins er heimilt að ákveða, ef ástæða þykir til, hve mikið skuli úthluta af skömmtunarvörum á hverjum tíma til þessara stofnana í hlutfalli við fyrri notkun.

11. gr.

Eigi má selja út á seðil eftir að mánuður sá (mánuðir þeir), sem seðillinn er fyrir, er á enda.

Hinn 1. dag hvers mánaðar skulu smásöluverzlanir (og brauðgerðarhús) afhenda hreppsnefndum og bæjarstjórnnum þá skömmtunarseðla, er þær hafa fengið fyrir seldar skömmtunarvörur í næsta mánuði á undan, og fá í staðinn vottorð um það hve miklu þær hafa skilað. Frá sama tíma eru eldri seðlar ógildir. Vottorð þessi, eitt eða fleiri, sem jafnframt eru leyfi til innkaupa, skulu þeir láta fylgja pöntunum sínum til heildsöluverzlana. Hafi smásöluverzlun eigi fengið nægilegt seðlamagn til þess að fá þær vörur, er hún þarf, sökum þess að hún hefir upphaflega haft of litlar vörubirgðir, er hreppsnefndum og bæjarstjórnnum heimilt að gefa út innkaupsleyfi fyrirfram, en leyfi þessi skulu þær bókfæra og gæta þess vandlega, að seðlunum sé síðan skilað fyrir þeim.

159 Ef smásöluverzlun er innflytjandi, má eigi afhenda henni skömmunarvörur til
18. sept. sölu frá afgreiðslu skipsins eða annari geymslu, sem hreppsnefnd eða bæjarstjórn samþykkir og hefir eftirlit með, nema með samþykki hreppsnefndar eða bæjarstjórnar, sem þær gefa eigi nema smásöluverzlunin hafi skilað samsvarandi seðlamagni, eða svo stendur á, sem hér segir á undan. — Hreppsnefndir og bæjarstjórnir skulu síðan senda skömmunarskrifstofunni seðlana, ásamt skýrslum um innkaupsleyfi þau, sem þær hafa gefið út.

12. gr.

Ef smásöluverzlanir eða neytendur þykjast órétti beittir af hreppsnefnd eða bæjarstjórn geta aðiljar áfrýjað gerðum hennar til skömmunarskrifstofunnar, sem síðan úrskurðar málið í samráði við ríkisstjórnina.

13. gr.

Heildsöluverzlunum er bannað að afgreiða skömmunarvörur til smásöluverzlana nema gegn innkaupsleyfi hreppsnefnda, bæjarstjórna eða skömmunarskrifstofu. Þær skulu framkvæma birgðatalningu þegar skömmunarskrifstofan óskar og senda henni skýrslu um hana og enn fremur um öll innkaup sín jafnóðum. Innkaupsleyfi smásöluverzlana, útgefin af hreppsnefndum eða bæjarstjórnnum, skulu þeir senda skömmunarskrifstofunni er þeir hafa afgreitt pantanir þær, sem voru sendar með.

14. gr.

Nú telur skömmunarskrifstofan nauðsynlegt að flytja einhverja vörutegund, er reglugerð þessi fjallar um, frá einum landshluta til annars, en eigendur varanna vilja eigi láta þær lausar, er ríkisstjórninni þá heimilt að taka vörur þessar eignarnámi og selja þær aftur á þeim stað, er skömmunarskrifstofan telur nauðsynlegt.

15. gr.

Skömmunarskrifstofan reiknar smásöluverzlunum frádrátt á seðlum þeim, er þær skilja, fyrir venjulegri rýrnun á skömmunarvörum vegna flutnings og sölu, og enn fremur hafi vara farizt eða skemmt svo að hún er ekki söluhaf til manneldis, enda verði sönnun færð á þetta, sem skömmunarskrifstofan tekur gilda.

16. gr.

Skömmunarskrifstofa ríkisins getur hvenær sem er, án dómsúrskurðar, rannsakað birgðir heildsöluverzlana, smásöluverzlana og iðnfyrirtækja af þeim vörum, sem ákvæði 1. gr. reglugerðar þessarar taka til. Skulu starfsmenn skrifstofunnar sjálfrar framkvæma slíkar birgðatalningar og talningu skömmunarseðla eða innkaupsleyfa þar sem því verður við komið. Skrifstofan getur þó látið oddvita eða starfsmenn úthlutunarskrifstofu, hverja í sínu umdæmi, annast rannsókn á birgðunum eða aðstoða við hana.

Sá, sem talningu á vörubirgðunum framkvæmir, skal hafa meðferðis frá skömmunarskrifstofunni skilríki, er sýni að hann hafi heimild til að gera talninguna.

17. gr.

Brot á reglugerð þessari varða sektum allt að 10000 krónum. Þá er og heimilt að leggja við allt að 100 króna dagsektir, ef einstakir menn eða félög ekki skila á tilsettum tíma skýrslum þeim um vörubirgðir sínar og vöruþörf, er nauðsynlegar eru til framkvæmda þeim ráðstöfunum, sem ræðir um í reglugerð þessari.

Ríkisstjórnin ákveður dagsektir þessar í ábyrgðarbréfi til aðilja og skal þar tekið fram frá hvaða tíma þær falla á.

Nú er manni gert að greiða dagsektir samkvæmt framansögðu, en hann innir 159 ekki greiðsluna af hendi og skal þá heita ákvæðum hinna almennu hegningarlaga 18. sept. nr. 19 12. febr. 1940, um afplánun sekta.

Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið sem almenn lögreglumál.

18. gr.

Með reglugerð þessari eru numdar úr gildi reglugerð nr. 164 9. sept. 1939, um sölu og úthlutun á matvörutegundum, reglugerð nr. 178 19. sept. 1939, um breyting á henni, reglugerð nr. 185 9. okt. 1939, um sama efni, reglugerð nr. 194 23. okt. 1939, um sama efni og reglugerð nr. 83 6. maí 1940, um sama efni.

19. gr.

Reglugerð þessi öðlast þegar gildi.

Viðskiptamálaráðuneytið, 18. september 1940.

Eysteinn Jónsson.

Torfi Jóhannsson.

F Y R I R M Æ L I

160

18. sept.

um niðurskurð sauðfjár og fjárskipti til útrýmingar garnaveiki í Skagafjarðarsýslu.

1. gr.

Á öllum þeim heimilum í Skagafjarðarsýslu, þar sem vart varð með vissu við garnaveiki í sauðfé á síðastliðnum vetri eða síðar, skal slátra öllu sauðfé haustið 1940 áður en það kemur í hús.

2. gr.

Nú verður veikinnar vart að aflokinni haustslátrun eða síðar við rannsókn eða á annan hátt, og skal þá tafarlaust slátra öllu sauðfé á því heimili, eða einangra það á tryggan hátt og slátra því í næstu sláturtíð á eftir.

3. gr.

Fjáreigendum er heimilt að kaupa ásetningslömb þegar á þessu hausti, og flytja heim til sín, þegar hreinsun afrétta og heimalanda, slátrun sauðfjár og sótt-hreinsun húsa er lokið. Mæðiveikinefnd ákveður hvenær flutningur líflamba megi hefjast. Hún ákveður einnig úr hvaða sveitum lömbin megi kaupa, um merkingu þeirra og gæzlu fyrst um sinn. Fjáreigendur kosta rekstur líflamba heim til sín, en ríkissjóður kostar flutning þeirra á bifreiðum eða skipum, þar sem nauðsynlegt er. Mæðiveikinefnd leggur til mann, sem hefir umsjón með lambakaupum, flutningi lambanna og merkingu.

4. gr.

Á þeim heimilum, þar sem fjárskipti fara fram, skal sóttgreinsa öll fjárhús, og önnur hús, sem sauðfé hefir komið í, áður en sauðfé kemur aftur á bæinn. Bannað er að láta sauðfé í hús þessi áður en sóttgreinsun fer fram.

5. gr.

Hver fjáreigandi má kaupa jafnmörg lömb og sauðfé hans, veturgamalt og eldra, var, er slátrað var hjá honum, en ætlazt er til þess, að hver um sig kaupir þegar á þessu hausti að minnsta kosti $\frac{2}{3}$ þeirrar tölu.